

ното събрание, но всичкитъ тѣзи застрашования и огорчения били незначителни въ сравнение съ гнетущата и неотвратимата грижа за финанситъ. Минавали дни и недѣли, дошла и минала годината отъ взиманието на Бастилия; въ този день отпразднували на Марсово поле тържество-то на федерацията за цѣла Франция; всичко това било хубаво и трогателно; но наедно съ днитъ и недѣлитъ, скоро, не замѣтно а неудар-жиммо отивали изъ господарственното казначейство не отдавна напечатенитъ ассигнаций. Къмъ края на Августъ отъ 400 милиона, отпущени въ Априлъ, не оставало вече нищо. Въ края на Септемврий, когато паднало министерството на Неккера, и на негово мѣсто дошло друго, — също тѣй неспособно; Мирабо предложилъ въ събранието — да ся отпустнатъ още 800 милиона асигнаций и да ги употребятъ за погасване на господарствения дългъ; така щото, въ употребление да не сж по много отъ 1200 милиона книжни пари.

Мнѣнието на Мирабо го поддържали Якобинцитъ; населението на Парижъ, също тѣй, желало новоотпущание на асигнаций, защото изобилието на паричнитъ знакове облекчавало процесътъ на променяването, и оживлявали промишленността. Но понеже законодателитъ не можали да глѣдатъ на въпроситъ на господарственното домакинство съ онѣзи добродушна безгрижливостъ, която обнаружвали въ този случай парижанитъ, то членоветъ на националното събрание ся утѣшавали съ онова съображение, че отъ 1-ий Януарий 1791 г. за финанситъ ще